

לכבוש את ההר: אנשי עסקים יוצאים מהג'יפים ומחפשים אוויר פסגות

09:48 | 13.6.2008 **נגה משל**

"כשהגענו לפסגה, בגובה 4,061 מטר, פרצנו בבכי מרוב התרגשות. זה רגע שקשה לתאר במלים", מספר רענן ברנובר, עד לאחרונה מנהל פיתוח עסקים בחוגלה קימברלי, שיצא לפני כשנתיים למסע טיפוס אל פסגת הגרנד פרדיסו באלפים האיטלקיים בקבוצה של שישה מנהלים בכירים. אל המשימה התובענית, שכללה גם טיפוס על קרח עם ציוד מיוחד, יצאה הקבוצה לאחר חצי שנה של הכנות ואימוני כושר מפרכים - מה שהפך את ההגעה לפסגה לרגע עוצמתי במיוחד.

"היתה תחושה חזקה של כיבוש ושל נחישות שהשתלמה. נשכבנו על הסלעים מאושרים בידיעה שעשינו את זה, אבל נשארנו דרוכים כי הירידה עוד היתה לפנינו וזה החלק הקשה שבו קורות רוב תאונות הטיפוס", נזכר ברנובר. החוויה שהוא מגדיר כאחת המעצבות בחייו עוד טרייה בזיכרונו. על קירות חדר העבודה בביתו תלויים תצלומים מהמסע, כולל מפה ממוסגרת עם הלוגו שיצרה לעצמה הקבוצה ובה המסלול המדויק. מחשבות על טיפוס נוסף כבר החלו להתרקם.

דורון אראל, מטפס ההרים שב-1992 היה לישראלי הראשון על פסגת האורסט ובעשור האחרון הרצה לפחות 1,500 פעמים על הקשר בין טיפוס הרים לעולם העסקי, התלווה לקבוצה של ברנובר כמדריך. אראל מספר שהתופעה של אנשי עסקים ובעלי מקצועות חופשיים, בני 40-60, שנמשכים לאתגר שבטיפוס הרים - שכיחה למדי. "מעטים מטפסים בצורה מקצוענית באמת, כי אי אפשר פשוט לצאת מהמשרד ולטפס על הר, אבל רבים מטפסים על הרים לא מסובכים כמו הקילימנג'רו באפריקה, אררט שבטורקיה והמון בלאן שבצרפת, שלא דורשים הרבה צד טכני והכנות", הוא מציין. גורם המשיכה העיקרי נעוץ לדעתו בכך שחווית הטיפוס נבדלת מאוד מהשגרה, ואינה דומה כלל לנסיעת עסקים או לטיול עם המשפחה.

"יש בכך משהו הישגי שמוכר להם מהיום-יום, ומצד שני בהגעה לפסגה יש משהו פשוט ונקי שמלווה בשקט וברוגע. צריך להתאמץ, להזיע, ללכת - אבל המטרה ברורה ואין בה אינטריגות ופוליטיקה", הוא מסביר. הבחירה של אנשי העסקים דווקא בספורט אתגרי זה אינה מקרית, לדעתו. "כשאתה עובד קשה יותר, תחושת הסיפוק וההישגיות גדולה יותר", טוען אראל. "מאוד קשה לטפס על הר, צריך מאוד לרצות את זה ולרכז

אנרגיות. המניע של 'לנצח את ההר' מאוד חזק אצל אנשי עסקים שהם מטבעם טיפוסים תחרותיים מצליחים. מי שתחרותי ביום-יום, תחרותי בכל מקום".

קציר בסדנת שלג באלפים לפני הטיפוס על המון בלאן

ברנובר על פסגת הגרנד פרידיסו באלפים האיטלקיים

קראוס במון בלאן

יורם קראוס, מנכ"ל ובעלים של SMS, חברה לניהול פרויקטים בתחום ההנדסה האזרחית, מטפס בימים אלה על הר מקינלי שבאלסקה, הפסגה הגבוהה בצפון אמריקה, ומאשר את דבריו של אראל. "יש קשר בין הגעה לפסגה בטיפוס ובעבודה", הוא אומר. "יש בזה תחרותיות ואתגר גדול ונדרשים נחישות, יכולת קבלת החלטות, שיקול דעת, דיוק והתמודדות עם קשיים ומכשולים בדרך. מעבר לכך, כמו בעסקים - גם בטיפוס כששואפים קדימה צריך לפעמים לרדת כדי לעלות".

קראוס, שעוסק בספורט כל חייו, רץ למרחקים ארוכים ומרבה לצאת לטיולי ג'יפים, מסכים כי בדומה לעולם העסקי, כל ספורט אתגרי מאופיין בצורך לעמוד בלחץ ועומס כבד. אך לדבריו, בטיפוס הרים, בניגוד לנהיגת שטח למשל, נמצאים תמיד בסכנת חיים, ושלא כמו בצניחה חופשית - הטיפוס דורש כושר פיסי רב.

פתאום באמצע החיים

בעבור ברנובר, הכל התחיל מרצון שלו ושל חבריו לעבודה לצאת למסע פיסי שדורש הכנה מראש ומטרתו היא להגיע לפסגה כלשהי בעולם. נחישות גדולה ותעוזה לעשות משהו אחר, יחד עם היציאה מהשגרה וההתמודדות עם סיכונים, דחפו את הקבוצה ליעד הסופי. חברי הקבוצה, רובם בשנות ה-40 לחייהם, קשרו קשר אמיץ בין מסע הטיפוס לבין מצוינות ניהולית ואימון מנטלי אישי, שבא לידי ביטוי במצגת שהכינו עוד בזמן האימונים כחלק מהתהליך שעברו.

מבחינתו של ברנובר, מושגים כמו ניהול סיכונים, עשייה במשבר, ניתוח שגיאות, הסקת מסקנות והחשיבות שבעבודת צוות הם לא סתם סיסמאות שנזרקו למצגת פאואר פוינט כלאחר יד, אלא מונחים בעלי משמעות בשטח כמו גם בחיי היום-יום.

ברנובר וחבריו התכוננו לטיפוס בטיולי סוף שבוע משותפים עם משא של 15 ק"ג על הגב, ריצות וקורס בגלישת מצוקים, אך לא היו מוכנים למשבר שעמו נאלץ ברנובר להתמודד מיד לאחר הנחיתה בחו"ל. התיק עם כל הציוד האישי שלו, שכלל ביגוד תרמי,

מקלות הליכה, חותלות מיוחדות והנעליים שנעל חודשים לפני כן כדי שהרגל תתרגל אליהן - לא הגיע עמו ליעד. הקבוצה היתה צריכה להחליט אם להמתין לתיק, ולבסוף הוחלט שאם יצליחו לארגן ציוד חלופי ייצאו לדרך בהתאם לתכנון.

"הרגשתי מועקה גדולה", משחזר ברנובר, "אבל אמרתי לעצמי שזה עוד מבחן בדרך והשאלה היא איך אני מתמודד עם המשבר. זה אמנם לא היה לפי התוכנית אבל היעד נותר ברור. הדבר השפיע גם על הקבוצה כי החברים חשו אחריות כלפי והיה חשוב להם שאשמור על מורל גבוה, ואני חשתי אחריות כלפיהם ושירתתי שהעניינים כרגיל ושרוחי לא נפלה".

כמחווה של רצון טוב וכסמל לשותפות הגורל חברי הקבוצה השאלו לברנובר אביזרים משלהם. הטיפוס, שארך חמישה ימים וכלל השכמה מרגשת בשתיים לפנות בוקר ביום ההגעה לפסגה ("לא שמישהו הצליח לישון באותו לילה") וצעידה עם קרמפונים (סנדלי מסמרים) וגרזן על הקרח - התקיים לפי המתוכנן ובמזג אוויר מסביר פנים.

אראל מציין כי הקבוצה של ברנובר, שהתאמנה בישראל לפי תוכנית סדורה ומגובשת, יוצאת דופן. לדבריו, "רוב קבוצות אנשי העסקים מתגבשות סביב מישהו אחד שהוא המנוע שדוחף את כולם, והן מורכבות מגרעין של אנשים שמכירים זה את זה או בשיטת חבר מביא חבר - אבל בדרך כלל האימונים לא נעשים במשותף". אראל מוסיף שהניתוק והאינטימיות בטיפוס גורמים בדרך כלל לאנשים להיחשף יותר מאשר בנסיבות אחרות. "גם אם לא מתכוונים לכך זה משהו שקורה ומרוויחים ממנו. מעבר לכך יש תחושה חזקה של עבודת צוות - כולם נאבקים על ההר והניצחון הוא משותף", הוא אומר.

גלויה מהפסגה

קראוס החליט להתחיל לטפס על הרים לפני שנתיים. הוא לוקח את התחביב ברצינות גמורה ובכוונתו לטפס על שבע הפסגות הגבוהות בעולם (ראו מסגרת). קראוס מטפס עם אחיו, מוטי קרן, רץ טריאתלון שמשמש גם כמנהל פרויקטים ראשי ב-SMS, החברה של קראוס. הטיפוס על המקינלי שבאלסקה, שאליו יצאו לפני ימים ספורים, הוא הטיפוס השלישי של השניים. כשבוע לפני היציאה, ההכנות לקראת ההר - מהקרים ולפיכך הקשים בעולם - היו בעיצומן. על החלום להשלים את מסע שבע הפסגות אומר קראוס: "אנחנו פה כי אנחנו שאפתניים ואנחנו רואים רחוק ומגשימים את החלומות שלנו. אף אחד לא רוצה לקום בבוקר בקור של מינוס 25 מעלות ולצאת משק השינה, אבל המטרה היא להגיע לפסגה בכל מחיר".

קראוס מודה שבטיפוס על הקילימנג'רו הוא ואחיו לקחו סיכון גדול מדי, כשדחקו בחבר שלישי לטפס אל הפסגה אף שרצה לוותר. "מדובר בטיפוס של שבוע ימים, אבל מפני שהטיסה שלנו נדחתה עשינו אותו כמו ישראלים מצויים בארבעה ימים והתקרבו למצב של איבוד חבר. האופי הישראלי הוא לרוץ קדימה, להשיג הכל ולא לדחות סיפוקים, וזה מחמיר אם אתה איש עסקים", אומר קראוס.

שנה לאחר מכן, בטיפוס על המון בלאן, נקלעו השניים לסערה יחד עם עוד שני חברים - ואף שהיו היחידים שהמשיכו לטפס על ההר באותו יום, הרוחות החזקות מנעו מהם מלהעפיל עד הפסגה והם החליטו שלא לקחת סיכון מיותר. "ירדנו עם תחושה של אכזבה, אבל בקיץ הקרוב נשוב לשם, כי פסגה לא תמיד כובשים בפעם הראשונה".

שלא כמו ברנובר וחבריו, שיצרו קשר הדוק בין הטיפוס לבין תפקידם הניהולי אך הפרידו בין התחביב למקום העבודה, הרי שבעבור קראוס נהפך הטיפוס לחלק בלתי נפרד מהתנהלות העסק. לאחר כל מסע הוא שולח ללקוחותיו גלויה עם צילום שלו ושל אחיו מחזיקים את דגל החברה, יחד עם כיתוב שמשווה את השאיפה לכבוש פסגה לבין ההתייחסות אל כל פרויקט כאל יעד לכיבוש.

לאחר שגילה בעקבות הגלויות שלקוחותיו ומזמיני העבודה מתעניינים מאוד בפעילות שלו, מעריכים אותה וצמאים לסיפורים על ההכנות, ההישגים, הקשיים והאתגרים, הפך אותה קראוס לאקט שיווקי. "כל הפגישות מתחילות בשיחה על הטיפוס ואיפה אנחנו מבחינת ההכנות אליו", הוא מספר. "מזמיני העבודה שותפים לכל תהליך הטיפוס וחלק מהעניין שלהם נובע מהרצון של כולם לעשות דברים מחוץ לקופסה".

הלקוחות יודעים מראש שאנחנו נעדרים חלק מהזמן כי אנחנו מטפסים, והם מכבדים את זה".

שילוב הטיפוס והעבודה ניכר גם באי יכולתו של קראוס לוותר על הקשר לעבודה, גם כשהוא בהרים. על אף שכל קילו משמעותי כשסוחבים 15 ק"ג על הגב (ובטיפוס הנוכחי המשקל מגיע ל-35 ק"ג כי אין סבלים), הוא לוקח עמו לכל מסע טלפון לווייני ומחשב נייד שנטען בעזרת פאנלים סולריים מיוחדים ומתחבר לאינטרנט בעזרת מודם לווייני. מדי יום הוא מדבר עם העוזרת האישית שלו שדואגת לעדכן את העובדים והלקוחות במתרחש בהר. "זה בעייתי שאני לא מצליח להתנתק לחלוטין מהעבודה, אבל בשביל לענות על אימייל אחד קשה זה שווה את זה", אומר קראוס.

לטפס בגלל הערך התרבותי

בניגוד לקראוס, דניאל קרן, מנהל שותף בקרן ההון סיכון אגת, מצניע בעבודה את היותו מטפס הרים מקצועי ואיש אתגרים קיצוניים. קרן יצא למסעות רבים של טיפוס, הליכה וריצה, ובהם כאלה שרק בודדים מסוגלים להם - כמו מסע רגלי לחציית גרינלנד והליכה אל הקוטב הצפוני. המסעות אורכים 30-60 יום, בקור של מינוס 50 מעלות, כשאת הציוד סוחבים ההולכים במזחלת שמשקלה ההתחלתי הוא 150 ק"ג.

קרן לא שש להתייחס לקשר בין טיפוס הרים לעולם העסקים. "אפשר למצוא את ההקשרים האלה די בקלות אבל הם די בנאליים לטעמי", הוא מציין. הוא מנסה להימנע מהבנאליות הזאת, ולכבוש פסגות אתגריות ששמן לא שגור בפי כל. אל האוורסט הוא יגיע כי הוא מרגיש שהוא צריך, אך בינתיים טיפס על פסגות אחרות בהימאליה שגובהן יותר מ-8,000 מטר.

הוא נחשף לעולם טיפוס ההרים לפני כ-15 שנה, כשעבד בארה"ב כמנהל כספים והחל לטפס ולקחת קורסים בסיסיים. "אני אוהב לעשות דברים בצורה מתודית וכך אני גם מטפס. אני זהיר ושמן בהחלטות שלי ואין דבר כזה שאני חייב לעשות משהו ויהי מה", הוא מצהיר. זו גם הסיבה שבמשך שלושה שבועות טיפס על הר ברכס ההימלאיה, וכשכמעט נגע בפסגה - ויתר עליה בגלל מזג אוויר שהידרדר וידיעה שאם יעלה כנראה לא יוכל לחזור בחיים. אף שכנראה עשה שיקול נכון, הפספוס נצרב אצלו כטראומה.

קרן מספר שמעבר לנופים ולסיפוק שמושכים אותו לטיפוס, גם לחוויה התרבותית וההיסטורית שמזמנים ההרים יש משקל רב. לפני כל יציאה למסע הוא לומד היטב את המדינה שאליה הוא יוצא, ויש במסעותיו מחווה למסעות הקלאסיים של חלוצי הקטבים מהמאה הקודמת.

קרן, שהוא גם בעליו של בית ספר לקראטה ואלוף ישראל בריצות ארוכות עד מרתון לבני 40 פלוס, מוצא מכנה משותף בכל תחומי עיסוקו, כולל עבודתו היום-יומית במשרד. "התחומים שקוסמים לי הם בעלי עומק רב, מצריכים ידע וניסיון ונושאים אופי של פעילות ארוכת טווח, שדורשת מחויבות ברמה גבוהה ביותר", הוא מסביר.

הניגוד בין משרדו בלב תל אביב לבין הקרח והשלג שמלווים לפחות חודש מחייו מדי שנה נראה בלתי ניתן לגישור, אך קרן מעיד שאינו מוצא בזה קושי. "תשומת הלב שלי מוסטת במהירות מפוקוס אחד למשנהו ואני לא חש ריקנות כשאני חוזר. אני שמח לנסוע ושמח לחזור, ואוהב את האיזון הנוכחי בחיי. לא הייתי רוצה רק לטפס", הוא אומר בביטחון.

לעומתו, אראל מספר שאנשי עסקים רבים שהוציא למסעות טיפוס מעידים שאחרי טיפוס קשה להם לחזור לעבודה ולחיי היום-יום. "מצאתי שבמשלחות להרים אנשים מנצלים את ההזדמנות לקבל החלטות מהותיות לגבי אופי חייהם. טיילתי למשל עם היי-טקיסט שהחליט, בעקבות המסע, לשנות לחלוטין כיוון בחיים - וכבר נולדה חברת סטארט-אפ מאנשים שטיפסו יחד אתי. הטיפוס מעניק לאנשים כוח להאמין בעצמם, וגורם להם לחשוב שגם בחיי היום-יום הם יכולים להילחם יותר".

קראוס מתייחס גם הוא לחוויה הנפשית החזקה שמזמנים ההרים. "בטיפוס בודקים את גבולות המסוגלות הפיסית והמנטלית, רואים נופים שאי-אפשר לראות אחרת, ודבר משמעותי נוסף הוא השקט", הוא אומר. "בסופו של דבר אתה לבד וזו חוויה

רוחנית מדהימה. אני מאמין שבזכותה אני איש עסקים טוב יותר, כי כל קושי בעבודה מתנהל אחרת לחלוטין אחרי ששבים מההרים".

על המון בלאן ביום הולדת 50

קולו של עודד קציר, מנהל מערכות המידע של אפריקה ישראל, מתרכז כשהוא מתחיל לספר על הטיפוס שלו אל פסגת המון בלאן בשנה שעברה. קציר מרבה לטייל רגלית בישראל, אבל המשימה תבעה ממנו תעצומות פיסיות כבירות. העובדה שלא התכוון לה מראש הכבידה גם היא. "חברי הודיעו לי שלכבוד יום ההולדת ה-50 שלי הם לוקחים אותי לטפס אתם על המון בלאן. אמרתי להם שזה מטורף ושאני בא", הוא צוחק.

קציר, שהיה בכושר טוב פחות מזה של חבריו, מספר שבהיותם קשורים זה לזה נאלצו האחרים להתאים עצמם לקצב האיטי יותר שהכתיב, והיה ברור שאם מישהו יחליט לחזור - יחזרו אתו כולם, כי "קבוצה לא שוברים". קציר מספר שלקראת סוף הטיפוס נגמר לו הכוח, הוא חשש שלא יוכל לרדת ונקלע למשבר. חבריו והמדריך דירבנו אותו להמשיך, וההרגשה שחבריו יפספסו את החוויה בגללו עשתה את שלה - וקציר המשיך.

"טיפסנו על מדרונות תלולים באוויר דליל ובשלג עמוק, ו-300 מטר לפני הפסגה ראינו שהרוחות החזקות ימנעו מאתנו להגיע עד הסוף - והסתובבנו", הוא מספר. קציר טוען שגם בעולם העסקי צריך להרפות לפעמים ולדעת מה הגבול העליון שמוכנים להסתכן בו: "בהרים זה הגוף שלך ובעסקים זו החברה שבה אתה עובד או העסק". ובכל זאת, הוא מצהיר שינסה שוב לכבוש את הפסגה. "יש לי חשבון בלתי גמור עם ההר הזה", הוא ממלמל.

יום לפני היציאה אל פסגת המקינלי, כשהוא חדור התרגשות וסוגר עניינים אחרונים במשרד, קראוס אומר בביטחון מלא שהגיע לכל מטרה שהציב לעצמו בחיים, ולכן גם אם הפסגה הקשה לא תיכבש בפעם הזו - הוא יעמוד עליה בפעם אחרת. "הרעיון הוא להגיע לפסגה בכל מחיר, אבל אנחנו יוצאים לטפס על הרים ולא למות עליהם", הוא מסביר. "בתפישת עולמי אין מטרה שאינה ניתנת להשגה. אם לא נצליח בפעם ראשונה, ננסה פעם שנייה ושלישית. אנחנו נלחמים באיתני הטבע רק עד לנקודה שאפשר".

לגעת בפסגה

הטיפוס על הפסגה הגבוהה ביותר בכל אחת משבע היבשות מכונה "מסע שבע הפסגות", וכל מטפס הרים רציני שואף להשלימו. זהו מסע קשה ורב סיכונים שדורש מחויבות רבה, התמדה וכמובן יכולות גבוהות וכושר פיסי. לא כל הפסגות מסובכות לטיפוס. דורון אראל, שב-2000-1987 כבש את כל הפסגות, מספר שעל הקילימנג'רו - מההרים הידועים ברשימה - מטפסים כ-250 איש מדי יום והוא הר קל לטיפוס. "אל פסגתו מוביל שביל ורבים מטפסים עליו גם ללא הכנה רבה מראש", אומר אראל. הוא מוסיף שבכל זאת אלמנט הגובה ומזג האוויר על הפסגה המושלגת מהווים סיכון, ואין להקל בכך ראש.

הר מקינלי, שעליו מטפס בימים אלה יורם קראוס, נחשב להר שאינו קשה טכנית, אך מזג האוויר שבו בלתי יציב והוא מההרים הקרים בעולם. רק מחצית מכ-1,000 האנשים המטפסים עליו מדי שנה אכן מגיעים לפסגתו.

למידע נוסף: www.7summits.com

מחיר הטיפוס

כדי לטפס על הרים צריך יכולת כלכלית, אבל הטיפוס לא תמיד יקר מאוד. עלות טיפוס יכולה להרקיע ל-80 אלף דולר אם מדובר באורסט, אבל טיפוס באלפים, על המון בלאן למשל, יכול להסתכם ב-5,000 דולר בממוצע ואף פחות מזה. הציוד יקר, אבל הוא חלק בלתי נפרד מההנאה ויכול ללוות מטפס זמן רב. עלותו הממוצעת היא 3,000 דולר, אבל ניתן לצאת לטיפוס גם אם משקיעים 1,000 דולר. את רוב הציוד אפשר לקנות בישראל. ציוד מקצועי יותר הוא גם יקר יותר, וניתן להשיגו בחו"ל או באמצעות

האינטרנט.

למי זה מתאים ואיך מטפסים?

טיפוס הרים מתאים לגברים ולנשים, וכמעט כל אחד יכול לטפס על הרים לא מסובכים. כמובן שצריך לשם כך כושר גופני, אך מטפס ההרים דורון אראל, שמוציא קבוצות של אנשי עסקים ואחרים למסעות טיפוס, מציין שכוח רצון חשוב יותר מכוח פיסי. "בן אדם בריא יכול לטפס. אם אומרים לו שישים רגל לפני רגל והוא נורא רוצה, בסוף הוא יגיע", הוא אומר.

על הרים לא מטפסים לבד, ותמיד יוצאים עם מדריך. אפשר להתארגן בישראל או לחבור לאחד ממועדוני הטיפוס באירופה ובארה"ב, וליצור קשר עם מדריכים מקומיים. אראל אומר כי הטיפוס באלפים מאוד מאורגן ויש הרבה חברות של מדריכי טיפוס אלפיניים מקצועיים שעוברים הכשרה מדוקדקת. העיירה שאמוני שלרגלי האלפים בצרפת נחשבת ל"מכה של מטפסי ההרים" והיא מקום טוב להתארגנות. בחלק מההרים, כמו הקילימנג'רו, המון בלאן וגרנד פרדיסו, ניתן לישון בבקתות פשוטות אך מסודרות במקום באוהלים. מידע נוסף על יעדים, טיולים והרצאות בנושא בישראל ניתן למצוא באתרים הבאים:

www.doronerel.co.il | www.danielkeren.com

עודד קציר

מנהל מערכות המידע של אפריקה ישראל

גיל: 51

ותק בטיפוס הרים: לפני כשנה, לרגל יום הולדתו ה-50, לקחו אותו חבריו לטפס על המון בלאן, הפסגה הגבוהה במערב אירופה

עוד משהו: רואה עצמו חוזר למון בלאן כדי לכבוש את פסגתו, שאליה לא הגיע בגלל תנאי מזג אוויר קשים

יורם קראוס

מנכ"ל ובעלים של SMS, חברה לניהול פרויקטים בתחום ההנדסה האזרחית ומערכות אלקטרומכניקה

גיל: 40

ותק בטיפוס הרים: לפני שנתיים הציב לעצמו יעד לצאת בשנים הקרובות למסע שבע הפסגות. טיפס כבר על הקילימנג'רו ועל המון בלאן, בימים אלה מטפס על המקינלי באלסקה ומתכנן להגיע לאוורסט בעוד כשנתיים

עוד משהו: בזמן הטיפוס לא מתנתק מהעבודה וסוחב אתו מחשב נייד ומודם לווייני. רץ 3-4 פעמים בשבוע 15-20 ק"מ

דורון אראל

מטפס הרים מקצועי, מרצה, כותב, מדריך ומפיק סרטים

גיל: 49

ותק בטיפוס הרים: קרוב ל-30 שנה. ב-1992 היה לישראלי הראשון שעמד על פסגת האוורסט. טיפס על עשרות הרים בעולם והשלים את מסע שבע הפסגות. ב-2004 יזם ועמד בראשה של משלחת טיפוס ישראלית-פלשתינית לאנטרקטיקה.

עוד משהו: מרצה באופן קבוע על מסעותיו ובייחוד על הקשר בין טיפוס הרים והעולם העסקי תוך התמקדות בנושאים כמו מצוינות, השגת מטרות והיום שאחרי ההגעה לפסגה

דניאל קרן

מנהל שותף בקרן הון סיכון אגת

גיל: 40

ותק בטיפוס הרים: מטפס מקצועי כבר 15 שנה, אצן ואיש אתגרים קיצוניים מהקשים שיש. טיפס על פסגות רבות בעולם ויצא למסעות אתגריים לחציית גרינלנד ואל הקוטב הצפוני. מתכונן למסע אל הקוטב הדרומי.

עוד משהו: בעל בית ספר לקראטה ומורה בו. רץ כל יום 20 ק"מ ומסעותיו מתועדים בסרטים ששודרו בערוץ נשיונל ג'יאוגרפיק, ערוץ 1 ו-2

רענן ברנובר

עד לאחרונה מנהל פיתוח עסקים של חוגלה קימברלי מקבוצת מפעלי נייר חדרה

גיל: 44

ותק בטיפוס הרים: לפני כשנתיים טיפס עם חברים לעבודה על גרנד פרדיסו - הפסגה הגבוהה ביותר באלפים האיטלקיים.

עוד משהו: האימונים לקראת הטיפוס ארכו חצי שנה וכללו מסעות רגליים עם משא על הגב וקורס גלישת מצוקים